

POHÁDKY BABIČKY LADY

MODERNÍ VERZE
KLASICKÝCH POHÁDEK

(2. vydání, doplněné o nové pohádky)

LADA RADOSTNÁ

Čtení na dovolenou

Pohádky babičky Lada

(2. vydání jako e-kniha doplněné o nové pohádky)

2022

Bc. Lada Radostná

Bylo nebylo...

Bylo nebylo, žila byla babička Lada a děda Mirek. Měli dvě vnučky, Emičku a Lucinku, které k nim často jezdily. Jako malé si rády malovaly, vyráběly kdecu a taky si hrály na divadlo. Ale ať to bylo, na co chtělo, vždycky večer vypadal domeček babičky a dědečka jako po silném zemětřesení.

Když pak večer spokojeně usínaly, chtěly před spaním vyprávět pořád dokola stejné pohádky. Jenže rostly jako z vody a pohádky je přestávaly bavit. A tak chtěly slyšet ty pohádky nějak jinak, moderně, jak by to bylo v dnešní době. Babička Lada si musela vymýšlet tedy pohádky nové, moderní, až se jich, těch pohádek, starých i nových, dohromady nastrádalo na tuhle knížku. Tak vypněte mobily a poslouchejte.

1 O mámě koze (starodávná)

Byla žila máma koza. Měla sedm děťátek, malých kůzlátek. Jednou povídá: „Půjdu nakoupit, buďte tu hodná, kůzlátka, děťátka, neotvírejte vrátka. Kdyby přišel vlk, sežral by vás.“ Kůzlátka to slíbila a máma koza odešla. Sotva odešla, přišel

vlk a klepal: „Kůzlátka, děťátka, otevřete vrátka, vaše maminka přišla, mlíčko vám přinesla!“ Kůzlátka volala: „Ty nejsi naše maminka. Naše maminka má tenký hlásek. Ty jsi vlk! Tebe my nepustíme!“ Vlk běžel k cukráři, snědl medový koláček a hned měl hlásek tenčí a medovější. Zase přiběhl a zase klepal: „Kůzlátka, děťátka, otevřete vrátka, vaše maminka přišla, mlíčko vám přinesla!“ Kůzlátka volala: „To je maminka!“ Ale nejchytřejší kůzlátko, to s černými oušky, povídá: „Maminko, ukaž nám nohu!“ Vlk máchnul před oknem svou černou tlapou s velkými drápy a kůzlátka volala: „Ty nejsi naše maminka, ta má hezkou bílou nožičku. Ty jsi vlk, tebe my nepustíme!“ Vlk běžel k pekaři a strčil tlapu do pytle s moukou. Přiběhl a zase klepal: „Kůzlátka, děťátka, otevřete vrátka, vaše maminka přišla, mlíčko vám přinesla!“ Kůzlátka volala: „Maminko, ukaž nám nohu!“ Vlk před oknem rychle máchnul svou tlapou bílou od mouky. Kůzlátka si myslela, že je to maminka, a pustila ho. Vlk tam vletěl a všechna kůzlátka sežral. To u dveří, to vedle skříně, to za postelí, to pod stolem, to, co stálo na lavici, i to v koši na prádlo. Jen to nejchytřejší s černými oušky nenašel. Schovalo se do malovaných stojacích hodin. Za chvíli přišla máma koza. Dveře dokořán.

Nábytek rozházený. Kůzlátka nikde. Vtom se otevřely hodiny a vylezlo kůzlátko s černými oušky a plakalo: „Maminko, byl tu vlk a všechny bratříčky a sestříčky sežral. Co budeme dělat?“ „Však si poradíme!“ povídá máma koza. Vyšli ven a poslouchali. Chrrrrpší, chrrrrpší. To byl vlk, tvrdě spal a chrápal. Máma koza mu rozpárala břicho a kůzlátka vyskákala. Pak mu do břicha zašili kamení. Schovali se a čekali. Vlk se probudil a povídá: „To mám žízeň!“ A šel k potoku, aby se napil. Jenže jak se naklonil, těžké kamení ho převážilo a spadl do vody. A protože to byl hloupý vlk a neuměl plavat, utopil se a voda ho odnesla daleko, daleko a už se nikdy nevrátil. Kůzlátka pak žila spokojeně s maminkou v domečku. Zazvonil zvonec a pohádky byl konec!

2 O mámě koze (moderní)

Byla žila máma koza. Měla sedm děťátek, malých kůzlátek. Jednou povídá: „Jedu nakoupit do Tesca, buďte tu hodná, kůzlátka, děťátka. V televizních novinách hlásili, že se tu kolem potlouká vlk, tak si pusťte pohádku na počítači a nikomu neotevírejte!“ Kůzlátka to slíbila a máma koza odjela. Sotva se její auto ztratilo z dohledu, přišel vlk a volal pod oknem: „Kůzlátka, děťátka, otevřete vrátka, vaše

maminka přišla, mlíčko vám přinesla!“ Jenže kůzlátka měla puštěný počítač na plné pecky a vůbec ho neslyšela. Vlk tedy zazvonil na zvonek u dveří. Kůzlátka ho uslyšela, z okna uviděla a volala: „My tě vidíme oknem, ty nejsi naše maminka! Ty jsi vlk! Tebe my nepustíme!“ Vlk běžel do obchodu s karnevalovými potřebami a koupil si kostým kozy. Zase přiběhl a zase zvonil a pod oknem volal: „Kůzlátka, děťátka, otevřete vrátka, vaše maminka přišla, mlíčko vám přinesla!“ Kůzlátka volala: „To už je maminka!“ Ale nejchytřejší kůzlátko, to s černými oušky, povídá: „To není naše maminka, ta má přeci vlastní klíče! To je vlk, toho my nepustíme!“ Naštvaný vlk vyplivnul žvýkačku, udělal si otisk zámku a běžel k zámečníkovi, aby mu udělal klíče. Mezitím se kůzlátka radila, co udělat. Nakonec to nejchytřejší kůzlátko s černými oušky řeklo: „Zavoláme na policii.“ Vzali mobil a zavolali číslo 158: „Haló, tady kůzlátka, děťátka, v nebezpečí naše vrátka. Chodí tu vlk. Bojíme se!“ Z mobilu se ozvalo: „Slyším, hned tam někoho pošlu. A kde bydlíte?“ „V Makové Lhotě č. 1,“ řekla kůzlátka. Vlk už měl klíč, přiběhl ke vrátkům a zkoušel si odemknout. Jenže tam čekal v křoví policista s puškou. Vystřelil uspávací střelu a spícího vlka pak nechal odvézt do

zoologické zahrady do Prahy. Kůzlátka volala: „Hurá, teď si můžeme zase hrát“. A hrála si na všechno možné, taky na honěnou a jak si hrála, tak všechno rozházela, i židle převrátila. Pak si hrála ještě na schovávanou. Jedno kůzlátko se schovalo za dveře, druhé vedle skříně, třetí za postel, čtvrté pod stolem, páté pod lavicí, šesté v koši na prádlo. To sedmé, nejchytřejší, s černými oušky, se schovalo do malovaných stojacích hodin po prababičce. Za chvíli přišla máma koza. Odemkla si dveře a strašně se lekla. Nábytek rozházený, kůzlátka nikde. Plakala: „Asi tu byl vlk a všechna kůzlátka sežral.“ Vtom se otevřely malované hodiny a vylezlo kůzlátko s černými oušky a volalo: „Jé, maminka přišla, mlíčko nám přinesla, bude večere!“ „Žádná večere, nejdřív uklidíte ten nepořádek,“ zlobila se máma koza. Vylezli tedy ze svých skrýší a honem uklízeli. Když jí pak při večeri vyprávěli, co se stalo a jak na vlka zavolali policii, tak se maminka přestala zlobit, dokonce je pochválila. Nakonec je za odměnu vzala na výlet do zoo, aby si kůzlátka mohla vlka zblízka prohlédnout. A za to, jak pěkně po sobě uklidila, jim koupila zmrzlinu. Pak zazvonil zvonec a pohádka byl konec!